

tige Opfattelse, der af et reaktionært Ministerium i sin Tid blev gjort gjældende imod de offentlige Blade og Tidsskrifter her i Landet, at Angreb paa Regeringshandlinger var Angreb paa Hans Majestæt Kongen, idetmindste hvis de havde hans Underkrift; men det var det, som Domstolene satte et Værn imod, idet de bestandig forfastebe denne Anskuelse og sagde, at ligesaa lidt som Hans Majestæt Kongen er juridisk ansvarlig, ligesaa lidt er han moralsk ansvarlig for de Regeringshandlinger, der stee. Enhversomhelst Kritik over disse Handlinger er derfor paa ingen Maade i Strid med den Erfersygt, vi sthybe Kongen, og jeg maa saaledes protestere imod, at den Omstændighed, at Hans Majestæt Kongen har underkrevet denne Afstedigelse, paa nogensomhelst Maade kan stille Sagen anderledes; jeg maa paa det Bestemteste protestere imod, at Grundlovens § 77 paa nogen Maade skulde kunne forstaaes saaledes, at Domstolene ikke skulde kunne tage det Spørgsmaal, om Dvrighedsmyndigheden ikke er gaaet udenfor sine Grænser, under Paafjendelse, fordi det paagjældende Aktstykke er underkrevet af Kongen. Efter min Mening vilde det være fuldkommen grundlovstridigt, hvis Domstolene nægtebe at gjøre det; den Omstændighed, at Hans Majestæt Kongen har underkrevet Afstedigelsen, er her aldeles irrelevant, og jeg maa bede om, at den maa blive holdt udenfor denne Sag. Naar den ærebe Rigsdagsmand bemærkede, at hvis Pensionslovens § 6 kunde undergives Domstolenes Kjendelse, vilde Rigsdagens Myndighed ligeoverfor denne Paragraf være aldeles bethydningsløs, da kan jeg ikke paa nogen Maade indsee dette; thi det forekommer mig ivertimod, at naar Domstolene have afgjort, at Misligheder have været tilstede, saa foreligger netop det Tilfælde, hvor Rigsdagen faaer sin fulde Indflydelse paa Bestemmelsen af Pensionen. I Pensionsloven er der en Paragraf, som siger, at naar en Embedsmand har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, faaer han ingen Pension; i de fleste andre Tilfælde derimod have Embedsmændene ligesom en Ret til Pension, som Rigsdagen slet ikke kan nægte dem; men dernæst er der det mellemiggende Tilfælde, at det er erkjendt, at en Embedsmand har gjort sig skyldig i Mis-

ligheder, det er det, som omhandles i § 6, og i saadanne Tilfælde faaer Paragrafen sin fuldkomne Betydning. Den ærebe Rigsdagsmand sagde fremdeles, at han ikke kunde indsee, hvad der kunde være i Veien for at give en Lov, som ligesom sagde, at den ved Domstolene tilkjendte Pension ikke udbetaltes; jeg troer, at der kunde være temmelig Meget i Veien derfor; jeg troer, at en saadan Lov vilde føre os lige ind i Despoti eller Anarki; det vilde være ligesom ved Lov at afgjøre, at hvad Domstolene havde tilkjendt En som Ret skulde nægtes ham; men det vilde være en Tilstand, som var i Strid med enhveromhelst ordnet Statsforfatning.

Winther: Den ærebe sidste Taler nævnte før, at jeg skulde have sagt, at Dvrighedsmyndigheden var en ligesaa souværen Magt som Domstolene, men det er en Misforstaaelse; jeg talte om den udøvende Magt; jeg troer, at jeg sagde Administrationen, og jeg talte om de Regeringshandlinger, som udøves af Hans Majestæt Kongen i Forening med hans ansvarlige Ministre, men i ethvert Tilfælde meente jeg den udøvende Magt. Jeg kan nu ligesaa lidt erkjende, at Domstolene skulde have Ret til at paafjende, om den udøvende Magt er gaaet udenfor sin Myndighed, som om den lovgivende Magt har gjort det (C. Rimestad: Det staaer i Grundloven!). Naar der i Grundloven tales om Dvrighedsmyndigheden, kan det efter min Mening umuligt forstaaes anderledes, end at der derved er meent den ordinære Dvrighed her i Landet, ligesom det ogsaa forekommer mig af det Følgende at være klart, at der maa være tænkt paa en privat Mands Henvendelse til Domstolene angaaende en Behandling, der i et eller andet Tilfælde er overgaaet ham, men det er umuligt at fatte, at der ved denne Paragraf i Grundloven kunde være givet Domstolene Myndighed til at afgjøre Konflikter mellem de forskjellige Statsmagter. Dersom den ærebe Rigsdagsmands Fortolkning var rigtig, saa kunde man ikke sige med Sandhed, at den høieste Myndighed er hos den lovgivende Magt, Kongen i Forening med Rigsdagen, thi saa bleve Domstolene den egentlige høieste Myndighed, saa blev det dem, der kom til at sige, om det var rigtigt eller urig-